

„ Добрѣ, Боже, чи си дарилъ
„ Тѣй нашия народъ,
„ С' силѣ си го ты наградилъ
„ И здравье от' рода въ родъ.
„ Ако ни бѣ, пѣкъ, и това —
„ И тая добринѣ,
„ Тогазъ щѣше да пропадва
„ У по злѣ сѣдбинѣ.

XXXVI.

Ей птичка-та, чи пакъ доди,
В' уста ѣ бобонка,
Сичко гнѣздо ся пробуди
И весело зацѣрка.
Подади ѣѣ, край тѣхъ каца,
И-от' вѣйкѣ, на вѣйкѣ,
Послѣ отмѣтна леки крилца,
Тѣ излѣтя из' градинкѣ.
А Дешка ѣѣ тихо изглѣда,
Мысли и ся чуди;
А пѣкъ незнай, а чи Неда
Вредъ за нѣѣѣ обыди.
Неда зѣрна в' градинкѣ-тѣ,
И тихо си рѣчи:
„ Що ше тука, горканка-та —
„ За лукъ ся нарѣчи.
„ Що щешъ тука мър' Калино,
„ Що си невесела?
„ Отъ кога тя търси тѣйно,
„ Пѣкъ ты дѣ си была!
Оттъргна си два три стѣрка
Зеленъ лукъ за гозбѣ,
И повика тихо Дешкѣ
Да подправѣтъ гозбѣ.
Деша трѣгна замыслена
И цвѣтье откѣсна;
Излѣзохѣ изъ градинѣ
И дѣдо гы срѣшна.